

ИВАН АГЛОБЛИН ПРИСЪДА

Превод от руски: Цвета Христова, 1964

chitanka.info

АП явно не бързаше. Кей откопча ремъка и захвърли чантата. Слънчевият диск, голям колкото чиния, делово се носеше по небосклона. На хоризонта, който беше сякаш само на две крачки, стърчаха зъберите на невисоки скали.

Кей с тъга огледа омръзналия му пейзаж: пясъчното плато, заобиколено с валчести камъни и скали, сивокафявия нос на ракетата, стърчащ зад камъните, чантата, лежаща на пясъка, и дългата си сянка, която се увеличаваше пред очите му.

Сега ще настъпи петата поред нощ и ще започне шестото денонощие, откакто Кей стърчи край тия камъни и очаква АП. Добре поне, че нощта трае само девет минути и също толкова денят. Дявол да го вземе! Този път Кей няма много да се церемони с тия АП-ове. Дяволски е уморен и ще се съгласи на всичко, само да прекара няколко часа в станцията. Ако АП не се съгласи, Кей ще му докаже, че все пак господар на положението е човекът.

АП се появи в момента, когато Слънцето, скрило се зад скалите, остави Кей в непрогледна тъмнина. АП, без да бърза, се приближи към Кей и включил прожектора, спря на две крачки от него. Кей търпеливо чакаше кога ще заговори АП, но АП изглежда не бързаше.

Те стояха така един до друг. Човекът и машината, и Слънцето щеше всеки момент да изскочи иззад скалите, но вече от другата страна.

— Е? — пръв наруши дългото мълчание Кей.

— Не бива — отсече късо АП.

— Защо? — запита Кей, като се мъчеше да сдържи обземащата го ярост.

— Не бива — повтори АП.

— Но миналия път, нали сам помниш, ми разрешиха да направя това.

— Сега не може — учтиво поясни АП.

Кей напипа в тъмнината чантата и я вдигна.

— Поне за един-два часа — помоли Кей. — Болен съм, разбираш ли, болен. Не мога повече да стоя сам.

— Сега ще докарат гориво — рече подире му АП все със същия равен глас.

Кей не отговори. В края на краищата какво ли не бе видял на тая станция! И да прекара два дни в компанията на тия безмозъчни твари,

нима това би променило нещо? По дяволите всичко: и станцията, и тоя глупав астероид — той се чувства добре в ракетата си. Сам!

— Почакай! — Кей се спря. — Аз все пак ще поговоря с ГАП.

ГАП пристигна след час заедно с двама помощника. Кей мълчаливо чакаше, докато ГАП закрепил краищата на измервателните уреди за китките му. Ръцете му трепереха и Кей се ядосваше на слабостта си.

— Здрав си — рече ГАП, като щракна с измервателните уреди. — Тонусът ти е малко понижен, но не е под нормата.

ГАП подаде на Кей плоска кутийка.

— Вземи.

— Какво е това?

— За повишаване на тонуса...

— Чуй! — Кей се задъхваше от ярост. — За какъв дявол ми е това?

ГАП учтиво мълчеше. Слънцето се скри зад скалите. ГАП и помощниците му веднага включиха прожекторите.

— Казвам ти, болен съм — продължаваше Кей, замижавайки от силната светлина. — Болен съм, както миналия път, но тогава ти не прави тия дяволски проверки.

— Тогава тук беше друг ГАП — забеляза началникът на станцията, като премигваше с разноцветните си лампички.

— Друг ГАП ли? — не разбра Кей. — Чакай. Искаш да кажеш...

— Него го демонтираха — рече ГАП с обикновен тон.

— А на мястото му изпратиха теб, така ли?

— Да.

— И са ти забранили да ме пускаш в станцията?

— Да.

— Всичко е ясно! — Кей почти се успокои. — Благодаря ти, ГАП, за откровеността.

— Вземи лекарството.

— Какво? Ах, да! — Кей вдигна от пясъка кутийката, която бе захвърлил преди малко.

— Вътре има упътване.

— Благодаря ви, момчета! — рече Кей трогнат. — В края на краищата вие направихте всичко, каквото можехте. Нямам повече въпроси.

Слънцето за седми път изскочи иззад скалите и бързо се понесе по избрания веднъж завинаги път. До настъпването на нощта оставаше точно толкова време, колкото му бе необходимо, за да стигне до мястото. Кей пхна кутийката в джоба си и бързо закрачи към ракетата.

* * *

— Тони?

— Тук съм, Кей!

— Но ти... нали си мъртъв, Тони?

— Какво говориш, Кей! Присънило ти се е.

Тони, големият, добродушният Тони слага ръка на рамото на Кей. Кей усеща ръката му и странна, сладка надежда стопля сърцето му.

— Не се сърдиш, нали, Тони? — предпазливо пита Кей, не вярвайки все още, че това е действителност.

— За какво? — Тони в недоумение свива рамене.

— Но аз те ударих, нали помниш? Ето, с този ключ. — Кей поглежда косо тежкия авариен ключ, който виси до кормилото за управление.

— ??

— Ти падна — напомни му Кей, — падна... ето в това кресло. Нима не помниш?

— Това е било сън, Кей — казва Тони и очите му странно блестят. И точно този особен блясък тревожи Кей.

— А осемдесет и седми? — упорито мърмори Кей. — Ти може би ще кажеш, че и Карел и Ларсен са живи?

— Осемдесет и седми се движи по курса — сухо забелязва Тони.

Значи това е било сън?! Кей въздъхва с облекчение. Няма да задава повече въпроси, за да не изчезне чудното му откритие. Дяволски му е хубаво...

Значи Тони е жив! Кей се настанява по-удобно в креслото и блажено протяга крака. Чудесно! ГАП все пак сгрехи: Кей наистина беше болен. Но сега всичко е наред!...

И какъв свързан сън! Кей тихо се смее. Главата си залага, че Кери, като се върне, не ще повярва нито думичка на цялата тая глупост.

Чакай! А присъдата? Кей чувствава как отново започва да го гложди съмнението, но се мъчи да се успокои: щом всичко е наред, значи и присъдата е само плод на въображението му. И за да си изясни положението, повиква отново Тони...

Тони се върти нещо зад гърба на Кей. Кей чува сумтенето му съвсем близо до себе си. Иска да се извърне и в този миг студените пръсти на Тони се впиват в шията му...

Кей скочи от креслото, като се удари лошо в дъската с уредите, и се обърна. На отсрещната стена на кабината се гърчеше уродливо самотната му сянка. Проклятие! Пак бе бълнувал!...

Звънкото потракване на хронометъра му напомни за времето. След час Земята ще съобщи дали му разрешават да се види с жена си. Кей неволно погледна фотографията, висяща на дъската с уредите. Слабичкото лице на Кери, застинало в размисъл, не изразяваше никакви чувства.

А може би — по дяволите всичко?! Какво всъщност ще промени идването на Кери? Кей притисна парещото си чело към студеното стъкло на илюминатора. Астероидът летеше встрани — на около двеста километра. На Кей му бе безразлично накъде ще насочи кораба си и сега 88 бис (както официално се наричаше старичкият му „Метеор“) се влачеше в една орбита с автоматичната станция.

От тъмната бездна, без да мигат, го гледаха звездите. Откакто бе осъден, само това му оставиха: черна бездна и звезди!

Не! Кей решително включи предавателя. Няма защо да дава възможност на ония негодници от Земята да се присмиват на малодушието му. Добре, виновен е: сега си плаща за извършеното. Но да моли за свиждане с жена си като за милостиня...

Кей скръцна със зъби. Защо трябва да отговаря за смъртта на Карел и Ларсен? Нима той ги изпрати в 47 квадрат, в центъра на самия метеорен поток? И защо именно Кей бе длъжен да измени курса и да отиде на помощ на двамата луди? По това време по Големия път летеше не само Кей. Наистина той бе най-близо до Ларсен и Карел, но нима не е ясно, че бе истинско безумие да се отиде в 47 квадрат...

Поне Тони да бе останал жив...

Кей наведе глава. Да, с Тони той не постъпи честно. Нима тоя момък наистина искаше да отиде след Карел в самия ад?

Предавателят сдържано бучеше, като от време на време припукваше на къси серии. Кей започна да върти копчето за настройката.

Какво ще измени идването на Кери? Всъщност абсолютно нищо. Ще дойде и ще си отиде, а той ще остане тук, сам, докато пукне...

По дяволите! Кей припряно затрака с ключа.

И все пак тя е до него. Кей облиза пресъхналите си устни.

— Не бива, Кей — помоли Кери, оценила по своему усилията му да заговори. — Не бива. Знам какво ще кажеш...

— Кери — рече най-после Кей с пресипнал глас, — здравей, Кери!

Дявол да го вземе! Това свиждане се оказа за него много по-тежко, отколкото предполагаше. Кери бе тук, до него, и в същото време...

Кей пристъпи от крак на крак.

— Остарял си — рече тихо Кери. — Пък и аз също.

— Не, не — побърза да я увери Кей, — ти изглеждаш чудесно. И аз се радвам за теб...

— Истина ли? — тя се помъчи да се усмихне.

Но Кей знаеше, че тя не мисли за това. Впрочем и той също.

ГАП, който стоеше недалеч със свитата АП-ове, включи светлината...

— Сега ще настъпи нощта — рече Кей. — Знаеш ли, Кери, какви са къси тук нощите?

— Да, предупредиха ме.

— И дните.

— Да, и дните.

— А часовете — дълги — рече Кей. — Всеки час като година...

В настъпилата тъмнина Кей не виждаше лицето ѝ, но дългата пауза го порази.

— Плачеш ли? — попита той с надежда.

— О, Кей! — тя се тресеше от ридания. — Защо направи това? Кей!

Странно, но сега, когато тя плачеше, той почувствува облекчение.

— Не зная, Кери — рече той, — дявол да го вземе, наистина не знам как се случи...

— Изплаши ли се?

— Чуй, Кери, ти още нищо не си ми казала за детето. Кога се роди?

— Изплаши ли се, Кей?

— Аз имам син — рече Кей с раздражение. — И надявам се, имам право да попитам за него.

— Да, Кей — съгласи се тя, като изхлипа. — Непременно ще ти разкажа за него. Прилича на теб... в лицето...

— Но искаш да кажеш, че не е такъв страхливец като мен, нали? — завика Кей, изгубил самообладание.

— Не знам, Кей — каза Кери. — Той е само на година и половина. За какво говориш...

— Знам — продължаваше да креци Кей, треперейки от ярост и обида, — боиш се да не прилича на баща си! Ти отдавна си ме погребала! Познавам те...

— Не! — гласът ѝ зазвънтя. — Не!

Викът ѝ съвсем обърка Кей.

— Е, да — рече той по-спокойно, — сега ще кажеш: „Нали си баща на детето ми“.

— Кей!

— Прости ми, Кери, не знам какво говоря.

Той намери ръката ѝ в тъмнината.

— Да забравим това.

— Искаш ли да остана при теб?

— За какво говориш?

— Казаха ми, че ако поискам, мога да остана с теб.

— А синът?

— Ще ни разрешат да вземем и момчето.

— Не, не — припряно рече Кей, отстъпвайки назад, — не, Кери, не ме мъчи. Знаеш, че това е невъзможно!

— Имам разрешение.

— Не — Кей затвори очи. — За вас аз вече съм умрял. И да не говорим за това. Така ще е по-добре. Върви си.

— Как? Вече?

— Иди си, Кери.

— Не...

Настъпваше новият ден.

— Толкова много неща имам да ти казвам, Кей!

— Вече поговорихме за всичко. Върви.

Тя отчаяно търсеше най-малката възможност да отложи раздялата.

— Искаш ли да ти изпратя нещо, Кей?

— Имам си всичко.

Тя с тъга огледа стария му износен комбинезон. Кей по своему изтълкува мълчанието ѝ и пъхна ръката си в джоба.

— Даже и това — рече той, изваждайки мъничка кутия.

— Какво е това?

— Лекарство.

— Лекарство?

— За понижаване на тонуса — рече Кей. — А сега върви...

Иначе няма да издържа...

Той пак затвори очи, а когато ги отвори — Кери беше вече на около двайсет крачки от него... Тя вървеше бавно по сипкавия пясък и насреща ѝ се движеше компанията от АП-ове. Кей стоя, без да помръдне, още половин час, после тръгна по следите ѝ и стигна до скалата, зад която бе изчезнала тя, до границата, зад която не го пускаха АП-овете...

След два дни ГАП предаде на Земята следната телеграма: „Моля срочно да ме демонтирате или да ме преместите в друг район. Причина: наруших петата заповед на устава за автоматичната служба. Основание: разреших на човека от 88 бис да прекара 24 часа на поверената ми станция. Молба: чакам указанията ви.“

Земята отговори така: „Престанете да дрънкате глупости. Ремонтният АП да провери настройката на ГАП. Къде се намира сега командирът на кораба 88 бис?“

И ГАП, който беше машина, методично зачука в отговор: „Настройката е в ред. Смениха изгорелия възел. Командирът на кораб 88 бис отиде в 47 квадрат...“

Публикувано в алманах „Спектър’65“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.